

Дълго мисли Петръ и най-сетѣ рѣши да го убие. „Намѣсто да умрѣ отъ гладъ, си помисли, по-добрѣ съ единъ ударъ да умрѣ изведнѣжъ.“

Взе Петръ една лодка, влѣзе въ морето и мислѣше тамъ да го убие. Искаше той съ единъ ударъ да го свали въ морето и тамъ изведнѣжъ да потъне.

Ето ги далечъ отъ брѣга. Кучето се исправи на лодката и гледа къмъ града. То е красиво като левъ. Стои мирно и гледа нататѣкъ. Водата му подъ него зѣе и очаква да го погълне. Какъ бѣше спокойно и довѣрчиво въ тая минута!...

Петръ остави веслата и взе приготвената тояга. Той и дигнѣ и замахнѣ. Ударѣтъ бѣше силенъ. Кучето се повали, но съ него заедно и лодката. Отъ замахването тя се прѣвърнѣ и фърли въ водата Петра. Той почнѣ да се дави. Хекторъ, безъ да гледа, че се намира въ прѣдсмъртни мѣки, събра силитѣ си и почнѣ да му помага. Той забрави, че Петръ искаше да го убие: грабнѣ го за яката, издигнѣ го нагорѣ и почнѣ да плава. Какъ бѣше незлобивъ въ тая минута и колко великодушенъ! Домъкнѣ го до брѣга, изкара на сухо и самъ се прострѣ на земята.

Хекторъ почнѣ да бере душа. Той гледаше въ очи господаря и сѣкашъ му казваше: „ти искаше да ме убиешъ, но азъ ти отървахъ животѣтъ. Азъ само могѣхъ на бѣджъ другаръ вѣрепъ и неразлѣченъ!“ . . .

И наистина колко сѣ кучетата по-вѣрни и по-постоянни отъ хората! Другарството иска не само вѣрностъ, ами и великодушие. Другаритѣ трѣбва не само да се обичатъ, ами и да си прощаватъ.

Петръ бѣше поразенъ. Той плачеше надъ вѣрното си куче, каеше се за постѣнката си, но късно бѣше. Хекторъ издѣхнѣ.

Петръ никога не забрави вѣрния си Хекторъ.